

Divine Authority, Sublime Young Men

By President Steven J. Lund
Young Men General President

Autoritet Hyjnor, Të Rinj të Madhërishëm

Nga Presidenti Stiven J. Land,
President i Përgjithshëm i Të Rinjve

April 2025 general conference

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us.

Thank you, Elder Andersen, for that remarkable expression of priesthood power and of the power of the Savior's Atonement.

One Sunday morning this January, as I sat in sacrament meeting, over a dozen young men were sustained to be advanced in the Aaronic Priesthood. I felt the world changing beneath our feet.

It struck me that all around the world, time zone by time zone, in sacrament meetings just like that one, tens of thousands of deacons, teachers, and priests—like President Holland's friend this morning, Easton—were being sustained to be ordained into lifelong priesthood ministries that would span the length and breadth of the gathering of Israel.

Each January, hands are laid on the heads of about 100,000 young men, connecting them through ordinance to a bright line of authority stretching back through the Restoration epoch to Joseph and Oliver, to John the Baptist, and to Jesus Christ.

Now, ours is not always a very demonstrative church. Here, we do understatement.

But still, seeing this rolling thunder of newly ordained priesthood holders spreading across the earth, I wondered—in a “church of joy” kind of way—if it shouldn't be shouted from the rooftops. “Today,” I thought, “there should be trumpets and crashing cymbals and blazing Roman candles. There should be parades!”

Knowing God's power for what it truly is, we

Jam përgjithmonë mirënjohës që mbajtësit e Priftërisë Aarone, me fuqitë, ordinancat dhe detyrat e saj, vërtet na bekojnë ne të gjithëve.

Faleminderit, Plaku Andersen për atë shprehje mbresëlënëse të fuqisë së priftërisë dhe të fuqisë së Shlyerjes së Shpëtimtarit.

Një mëngjes të diele këtë janar, ndërsa u ula në mbledhjen e sakramentit, mbi dymbëdhjetë të rinj u mbështetën për të përparuar në Priftërinë Aarone. Ndjeva se bota ndryshoi fizikisht nën këmbët tona.

Më preku thellë që, anembanë botës, nga një zonë kohore në tjetrën, në mbledhjet e sakramentit pikërisht si ajo, dhjetëra mijëra dhjakë, mësues dhe priftërinj, si miku i Presidentit Holland këtë mëngjes, Istoni, po mbështeteshin për t'u shuguruar në dhënien e shërbesës së priftërisë për të gjithë jetën, gjë që do të përfshinte gjatë e gjerë mbledhjen e Izraelit.

Çdo janar, duart vendosen mbi kokat e rreth 100 000 të rinjve, duke i lidhur ata nëpërmjet ordinancës me një linjë të ndritur autoriteti që shtrihet pas, përmes epokës së Rivendosjes, deri te Jozefi dhe Oliveri, te Gjon Pagëzori dhe te Jezu Krishti.

Tani, Kisha jonë nuk është gjithmonë një Kishë që dëfton shumë. Pra, ne nuk bëjmë bujë.

Por prapëseprapë, duke parë këtë gjësim buçitës të mbajtësve të priftërisë të saposhuguruar të përhapej nëpër tokë, pyeta veten – në një “kishë gëzimi”, në njëfarë mënyre – a mos duhet vallë të bërtasim nga maja e çatisë. “Sot”, – mendova, – “duhet të ketë bori, cimbale që përplasen dhe qirinj romakë që flakërojnë. Duhet të ketë parada!”

Duke e ditur fuqinë e Perëndisë për atë që

were witness to the disruption of the very patterns of this world by godly authority spreading across the earth.

These ordinations launch these young men into lifetimes of service as they will find themselves in consequential times and places where their presence and prayers and the powers of the priesthood of God they hold will profoundly matter.

This controlled chain reaction began with a ministering angel sent of God. The resurrected John the Baptist of ancient times appeared to Joseph and Oliver, placed his hands on their heads, and said, “Upon you my fellow servants, in the name of Messiah I confer the Priesthood of Aaron, which holds the keys of the ministering of angels, and of the gospel of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1).

John called this authority the “Priesthood of Aaron,” after Moses’s brother and priesthood companion. Anciently, the holders of this priesthood of Aaron were to teach and assist with ordinances—ordinances that focused discipleship on the future Messiah, the Lord Jesus Christ (see Deuteronomy 33:10).

The book of Numbers explicitly assigns to holders of the priesthood of Aaron the tasks of handling the vessels of the ordinances. “And thou shalt appoint Aaron and his sons ... and their charge shall be ... the table ... and the vessels of the sanctuary wherewith they minister” (Numbers 3:10, 31).

The Old Testament ordinance of animal sacrifice was fulfilled and replaced through the Savior’s life and Atonement. That ancient ordinance was replaced with the ordinance we now call the sacrament of the Lord’s Supper.

The Lord entrusts today’s bearers of the priesthood of Aaron to do very much the same things they did anciently: to teach and to administer ordinances—all to remind us of His Atonement.

When deacons, teachers, and priests help with the sacrament, they receive its blessings just like everyone else: by keeping the covenant they make as they individually partake of the bread and the water. But in the performance of these sacred duties, they also learn more about their priesthood roles and responsibilities.

është në të vërtetë, ne ishim dëshmitarë të prishjes së vetë modeleve të kësaj bote nga autoriteti i perëndishëm që përhapet në tokë.

Këto shugurime u japin një shtysë këtyre të rinjve drejt një shërbimi gjatë gjithë jetës, teksa ata do të gjenden në situata të rëndësishme dhe vende ku prania dhe lutjet e tyre dhe fuqitë e priftërisë së Perëndisë që ata mbajnë, do të kenë rëndësi të madhe.

Ky reaksion zinxhir i kontrolluar filloi me një engjëll shërbëstar të dërguar nga Perëndia. Gjon Pagëzori i ringjallur i kohëve të lashta, iu shfaq Jozefit dhe Oliverit, vendosi duart mbi kokat e tyre dhe tha: “Mbi ju, bashkëshërbëtorët e mi, në emër të Mesias, unë jap Priftërinë e Aaronit, e cila mban çelësat e shërbesës së engjëjve dhe të ungjillit të pendimit e të pagëzimit me zhytje për heqjen e mëkateve” (Doktrina e Besëlidhje 13:1).

Gjoni e quajti këtë autoritet “Priftëri[a] e Aaronit”, sipas vëllait të Moisiut që ishte dhe shoqërues në priftëri. Në lashtësi, mbajtësit e kësaj priftërie të Aaronit duhej të jepnin mësim dhe të ndihmonin për ordinancat – ordinanca që e përqendronin dishepullimin te Mesia i ardhshëm, Zoti Jezu Krisht (shihni te Ligji i Përtërirë 33:10).

Libri i Numrave u cakton në mënyrë të qartë mbajtësve të priftërisë së Aaronit detyrat e trajtimit të orendive të ordinancave. “Ti do të vendosësh Aaronin dhe bijtë e tij ... [dhe] detyrat e tyre [do të jenë] ... tryez[a], ... dhe ... orenditë e shenjtërores me të cilat ata krye[jnë] shërbimin” (Numrat 3:10, 31).

Ordinanca e Dhiatës së Vjetër e sakrifikimit të kafshëve u përmbush dhe u zëvendësua me jetën dhe Shlyerjen e Shpëtimtarit. Ajo ordinancë e lashtë u zëvendësua me ordinancën që tani ne e quajmë sakramenti i Darkës së Zotit.

Zoti u mirëbeson mbajtësve të sotëm të priftërisë së Aaronit që të bëjnë po të njëjtat gjëra që bënin në lashtësi: të japin mësim dhe të administrojnë ordinancat, të gjitha këto për të na kujtuar Shlyerjen e Tij.

Kur dhjakët, mësuesit dhe priftërinjtë ndihmojnë për sakramentin, ata i marrin bekimet e tij njësoj si gjithë të tjerët: duke e mbajtur besëlidhjen që bëjnë ndërsa marrin individualisht bukën dhe ujin. Por gjatë kryerjes së këtyre detyrave të shenjta, ata gjithashtu mësojnë më shumë rreth roleve dhe përgjegjësi të tyre të priftërisë.

The Aaronic Priesthood is called the preparatory priesthood partly because its ordinances allow them to experience the weight and the joy of being on the Lord's errand, preparing them for future priesthood service, when they may be called upon to minister in unforeseeable ways—including pronouncing inspired blessings in times when hopes and dreams, and even life and death, hang in precarious balance.

Such serious expectations require serious preparation.

The Doctrine and Covenants explains that deacons and teachers are “to warn, expound, exhort, and teach, and invite all to come unto Christ” (Doctrine and Covenants 20:59). In addition to these opportunities, priests are to “preach ... and baptize” (Doctrine and Covenants 20:50).

Well, all that sounds like a lot, but in the real world, these things happen naturally and all over the world.

One bishop taught his new deacons quorum presidency these duties. So the young presidency began to talk about what that might look like in their quorum and in their ward. They decided they should start visiting elderly ward members to see what they needed and then do that.

Among those they served was Alan, a rough, often profane, and sometimes hostile neighbor. Alan's wife, Wanda, became a member of the Church, but Alan was, as we say, something of a piece of work.

Still, the deacons went to work, comically ignoring his insults, while they shoveled snow and took out trash. Deacons can be hard to hate, and Alan eventually began to love them. At some point they invited him to church.

“I don't like church,” he responded.

“Well, you like us,” they said. “So come with us. You can just come to our quorum meeting if you want.”

And with the bishop's approval, he came—and he kept coming.

The deacons became teachers, and as they continued to serve him, he taught them to work on cars and to build things. By the time these deacons-turned-teachers became priests, Alan was calling them “my boys.”

They were earnestly preparing for missions

Priftëria Aarone quhet priftëria përgatitore pjesërisht sepse ordinancat e saj u lejojnë atyre të përjetojnë peshën dhe gëzimin e të qenit në punën e Zotit, duke i përgatitur për shërbimin e ardhshëm në priftëri, kur mund të thirren për të dhënë shërbesë në mënyra të paparashikueshme, përfshirë shqiptimin e bekimeve të frymëzuara në kohët kur shpresat dhe ëndrrat, madje edhe jeta e vdekja, gjenden në një ekuilibër të pasigurt.

Pritshmëri të tilla serioze kërkojnë përgatitje serioze.

Doktrina e Besëlidhje shpjegon se dhjakët dhe mësuesit gjithashtu duhet “të paralajmërojnë, të sqarojnë, të këshillojnë e të japin mësim dhe t'i ftojnë të gjithë të vijnë te Krishti” (Doktrina e Besëlidhje 20:59). Përveç këtyre mundësive, priftërinjtë duhet “të predikoj[n]ë ... dhe të pagëzoj[n]ë” (Doktrina e Besëlidhje 20:50).

Epo, e gjithë kjo tingëllon si përgjegjësi e madhe, por në botën reale, këto gjëra ndodhin natyrshëm dhe ndodhin në të gjithë botën.

Një peshkop ua mësoi këto detyra presidencës së re të kuorumit të dhjakëve të tij. Kështu që presidenca e re filloi të diskutonte se si mund të shfaqej kjo në kuorumin e tyre dhe lagjen e tyre. Ata vendosën se duhet të fillonin të vizitonin anëtarët e moshuar të lagjes për të mësuar mbi nevojat e tyre dhe më pas t'i plotësonin ato.

Një prej njerëzve të cilëve u shërbenin ishte Alani, një fqinj i ashpër, shpesh me gjuhë përdhosëse dhe ndonjëherë armiqësor. Bashkëshortja e Alanit, Uanda, u bë anëtare e Kishës, por Alani ishte, siç themi ne, disi i vështirë.

Gjithsesi, dhjakët iu futën punës, duke i shpërfillur me humor fyerjet e tij, ndërkohë që ata hiqnin me lopatë borën dhe hidhnin mbeturinat. Është e vështirë t'i urresh dhjakët dhe Alani përfundimisht filloi t'i donte ata. Në njëfarë pike, ata e ftuan në kishë.

“Nuk më pëlqen kisha”, – u përgjigj ai.

“Epo, ty të pëlqejmë ne”, – thanë ata. “Pra, ejani me ne! Mund të vini vetëm në mbledhjen tonë të kuorumit nëse doni.”

Dhe me miratimin e peshkopit, ai erdhi dhe vazhdoi të vinte.

Dhjakët u bënë mësues dhe ndërsa vazhduan t'i shërbenin atij, ai u mësoi se si të punonin me makinat dhe të ndërtonin gjëra. Në kohën kur këta dhjakë të kthyer në mësues u bënë priftërinj, Alani po i quante ata “djemtë e mi”.

Ata po përgatiteshin me zell për misione dhe

and asked him if they could practice missionary lessons with him. He swore that he would never listen and never believe, but, yeah, they could practice at his house.

And then Alan got sick. And he softened.

And one day in quorum meeting, he tenderly asked them to pray for him to quit smoking, and so they did. But then they followed him home and confiscated all of his tobacco stash.

As his failing health put Alan into hospitals and rehab centers, “his boys” served him, quietly exuding powers of priesthood and of love unfeigned (see Doctrine and Covenants 121:41).

The miracle continued when Alan asked to be baptized—but then he passed away before it could happen. At his request, his deacons-turned-priests were the pallbearers and the speakers at his funeral, where they—fittingly—warned, expounded, exhorted, taught, and invited all to Christ.

And later, in the temple, it was one of “Alan’s boys” who baptized that erstwhile deacons quorum president in proxy for Alan.

Everything John the Baptist said to do, they did. They did what deacons, teachers, and priests do all over this Church and all over this world.

One of the things holders of the priesthood of Aaron are charged to do involves the ordinance of the sacrament.

Last year I met an inspired bishop and his wonderful wife. On a recent Saturday morning, they were driving to their son’s baptism and suffered the tragic and sudden loss of their darling two-year-old daughter, Tess.

The next morning their ward members gathered for sacrament meeting filled with compassion, also suffering over the loss of this perfect little girl. No one expected the bishop’s family to be at church that morning, but a couple of minutes before the meeting started, they quietly entered and took their place.

The bishop went to the stand and walked past his usual seat between his counselors and sat down instead between his priests at the sacrament table.

e pyetën a mund t’i ushtronin mësimet misionare me të. Ai u betua se kurrë nuk do t’i dëgjonte apo besonte ato, por po, ata mund të ushtroheshin në shtëpinë e tij.

Pastaj Alani u sëmur. Zemra e tij u zbut.

Dhe një ditë, në mbledhjen e kuorumit, ai me butësi u kërkoi atyre të luteshin që ai ta linte duhanin dhe ata kështu bënë. Por më pas ata e ndoqën deri në shtëpi dhe ia konfiskuan të gjithë rezervën e duhanit.

Ndërsa shëndeti i lig po e çonte Alanin në spitale dhe qendra rehabilitimi, “djemtë e tij” i shërbenin, duke treguar pa zhurmë fuqitë e priftërisë dhe të dashurisë të pashtirur (shihni te Doktrina e Besëlidhje 121:41).

Mrekullia vazhdoi kur Alani kërkoi të pagëzohej, por më pas ndërroi jetë përpara se kjo të ndodhte. Me kërkesën e tij, dhjakët që ishin bërë tashmë priftërinj, ishin mbajtësit e arkivolit dhe folësit në ceremoninë e tij mortore, ku ata, në mënyrë të përshtatshme, paralajmëruan, sqaruan, këshilluan, dhanë mësim dhe i ftuan të gjithë te Krishti.

Më vonë, në tempull, ishte njëri nga “djemtë e Alanit” që e pagëzoi atë, një ish-president i kuorumit të dhjakëve, i cili shërbeu si mëkëmbës për Alanin.

Gjithçka që Gjon Pagëzori tha të bëhej, ata e bënë. Ata bënë atë që bëjnë dhjakët, mësuesit dhe priftërinjtë në të gjithë këtë Kishë dhe në gjithë këtë botë.

Një nga gjërat që mbajtësit e priftërisë së Aaronit janë të ngarkuar të bëjnë, përfshin ordinancën e sakramentit.

Vitin e kaluar, takova një peshkop të frymëzuar dhe bashkëshorten e tij të mrekullueshme. Një mëngjes të shtune kohët e fundit, ata po shkonin me makinë në pagëzimin e djalit të tyre dhe pësuan humbjen tragjike dhe të papritur të vajzës së tyre të dashur dyvjeçare, Tesës.

Të nesërmen në mëngjes, anëtarët e lagjes së tyre u mbledhën për mbledhjen e sakramentit të mbushur me dhembshuri, duke vuajtur dhe vetë për humbjen e kësaj vogëlusheje të përsosur. Askush nuk priste që familja e peshkopit të vinte në kishë atë mëngjes, por disa minuta para se të fillonte mbledhja, ata hynë në heshtje dhe zunë vend.

Peshkopi shkoi te foltorja, e kaloi karrigen e tij të zakonshme që gjendej midis këshilltarëve të tij dhe në vend të kësaj u ul midis priftërinjve të tij në tryezën e sakramentit.

During that anguished and sleepless night before of searching for understanding and peace, he had received a strong impression of what his family most needed—and what his ward most needed. It was to hear the voice of their bishop, their ward Aaronic Priesthood president, their grieving father, pronounce the promises of the sacramental covenant.

So, in due course, he knelt with those priests and spoke to His Father. With the pathos of that occasion, he pronounced some of the most powerful words that anyone is ever allowed to say out loud in this lifetime.

Words of eternal consequence.

Words of ordinance.

Words of covenant.

Instruction that connects us to the very purposes of this life—and to the most magnificent outcomes of Heavenly Father's plan for us.

Can you imagine what the congregation heard in that chapel that day—what they felt in the words that we hear every Sunday in our chapels?

“O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this bread to the souls of all those who partake of it, that they may eat in remembrance of the body of thy Son, and witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they are willing to take upon them the name of thy Son, and always remember him and keep his commandments which he has given them; that they may always have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:77).

And then: “O God, the Eternal Father, we ask thee in the name of thy Son, Jesus Christ, to bless and sanctify this [water] to the souls of all those who drink of it, that they may do it in remembrance of the blood of thy Son, which was shed for them; that they may witness unto thee, O God, the Eternal Father, that they do always remember him, that they may have his Spirit to be with them. Amen” (Doctrine and Covenants 20:79).

This good father and mother testify that that promise has been fulfilled. They do, in fact, to their everlasting comfort, “have his Spirit to be with them.”

I am forever grateful that holders of the Aaronic Priesthood, with its powers, ordinances, and duties, do bless all of us through the keys of the very “ministering of angels, and of the gospel

Gjatë asaj nate të ankthshme dhe pa gjumë duke kërkuar kuptim dhe paqe, ai kishte marrë një mbresë të fortë për atë që kishte më shumë nevojë familja e tij dhe atë për të cilën kishte më shumë nevojë lagja e tij. Ajo ishte të dëgjonin zërin e peshkopit të tyre, presidentit të Priftërisë Aarone në lagjen e tyre dhe babait të pikëlluar, të shpallte premtimet e besëlidhjes së sakramentit.

Ndaj, në kohën e duhur, ai u gjuhëzua me ata priftërinj dhe foli me Atin e Tij. Me patosin që mbarte ai çast, ai shqiptoi disa nga fjalët më të fuqishme që dikujt i lejohet të thotë me zë të lartë në këtë jetë.

Fjalë me pasoja të përjetshme.

Fjalë ordinance.

Fjalë besëlidhjeje.

Udhëzim që na lidh me vetë qëllimet e kësaj jete dhe me rezultatet më madhështore të planit të Atit Qiellor për ne.

A mund ta përfytyroni atë që dëgjoi bashkë-sia në atë godinë kishtare atë ditë, atë që ndien ata nga fjalët që i dëgjojmë çdo të diel në godinat tona kishtare?

“O Perëndi, Ati i Amshuar, ne të kërkojmë ty në emër të Birit tënd, Jezu Krishtit, t’u bekosh e t’u shenjtërosh këtë bukë shpirtave të të gjithë atyre që marrin prej saj, që ata të mund të hanë në kujtim të trupit të Birit tënd dhe të mund të të dëshmojnë ty, O Perëndi, Ati i Amshuar, se ata janë të gatshëm të marrin mbi vete emrin e Birit tënd dhe gjithmonë ta kujtojnë atë e të zbatojnë urdhërimet që ai u ka dhënë atyre, që të mund të kenë gjithmonë Shpirtin e tij me ta. Amen” (Doktrina e Besëlidhje 20:77).

Dhe më pas: “O Perëndi, Ati i Amshuar, ne të kërkojmë ty në emër të Birit tënd, Jezu Krishtit, t’u bekosh e t’u shenjtërosh këtë [ujë] shpirtave të të gjithë atyre që pinë prej [tij], që ata të mund ta bëjnë atë në kujtim të gjakut të Birit tënd, i cili u derdh për ta; që ata të mund të të dëshmojnë ty, O Perëndi, Ati i Amshuar, se gjithmonë e kujtojnë atë, që të mund të kenë Shpirtin e tij me ta. Amen” (Doktrina e Besëlidhje 20:79).

Ky baba dhe kjo nënë e mirë dëshmojnë se ai premtim është përmbushur. Ata, në fakt, për ngushëllimin e tyre të përjetshëm, vërtet e “k[a] në Shpirtin e tij me ta”.

Jam përgjithmonë mirënjohës që mbajtësit e Priftërisë Aarone, me fuqitë, ordinancat dhe detyrat e saj, vërtet na bekojnë ne të gjithëve nëpërmjet çelësave të vetë “shërbesës së engjë-

of repentance, and of baptism by immersion for the remission of sins” (Doctrine and Covenants 13:1). In the name of Jesus Christ, amen.

jve dhe të ungjillit të pendimit e të pagëzimit me zhytje për heqjen e mëkateve” (Doktrina e Besëlidhje 13:1). Në emrin e Jezu Krishtit, amen.